

Εορτάστηκε μεθέορτα η Οσία Ματρώνα εκ Ρωσίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τρίτη της Διακαινησίμου 4 Μαΐου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε με την ευκαιρία της εορτής της Οσίας Ματρώνας εκ Ρωσίας και κήρυξε τον θείο λόγο στην πανηγυρίζουσα Ιερά Μονή των Αγίων Πάντων Βεργίνης, στην οποία αποθησαυρίζεται τμήμα του ιερού της λειψάνου.

Η μνήμη της, που εορτάζεται την 1η Μαΐου, συνέπεσε φέτος το Μεγάλο Σάββατο και γι αυτό πανηγυρίσθηκε την Τρίτη.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

Έορτάζουμε σήμερα μεθέορτα την όσια Ματρώνα την άοματη και θαυματουργό, μία όσια της οποίας η ζωή θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ γιά τά ανθρώπινα δεδομένα ένα διαρκές μαρτύριο.

Γεννημένη άοματη, ἦταν παιδί μιᾶς φτωχῆς οἰκο-γένειας, πού στερεῖτο σχεδόν

τά πάντα. Είχε όμως και τά πάντα, γιατί διέθετε μία ακλόνητη πίστη στον Χριστό, ή οποία τή βοήθησε να μεταποιήσει τήν αδυναμία της σε δύναμη, να μεταποιήσει τήν τυ-φλότητά της με τή χάρη του Θεού με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να βλέπει τον Θεό, να μπορεί να βλέπει μέσα στις ψυχές των ανθρώπων και να προβλέπει και τό μέλλον.

Και αυτό είναι τό θαυμαστό στη ζωή της, ότι δηλαδή κατόρθωσε να κάνει αυτό που θά θεωρούσε κα-νείς μειο-νέκτημα και αδυναμία, δύναμη και σε χάρισμα, και να δει να πραγ-ματοποιείται στη ζωή της ο λόγος του πρωτοκορυφαίου απο-στόλου Παύλου προς τους Κοριν-θίους: «ὅταν ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμί».

Τί σημαίνει όμως αυτό για εμάς, που δεν έχουμε βεβαίως να αντι-με-τωπίσουμε τίς δυσκολίες που αντι-με-τώπιζε ή όσία Ματρώνα;

Σημαίνει πρωτίστως ότι θά πρέπει να μάθουμε να υπομένουμε τίς όποιες δυσκολίες επιτρέπει ο Θεός να μάς δοκιμάζουν χωρίς να δυσ-νασχετοῦμε, χωρίς να διαμαρτυ-ρό-μεθα, αλλά έχοντας έμπιστοσύνη στον Θεό ότι τίποτε δεν είναι τυ-χαίο στη ζωή μας και ότι «τοῖς ἀγα-πῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν».

Σημαίνει όμως και ότι θά πρέπει να έρευνοῦμε και να έξε-τάζουμε τον έαυτό μας για να ανακα-λύ-ψουμε τί μπορεί να θέλει από εμάς ο Θεός επιτρέ-πο-ντας είτε μία ασθέ-νεια, είτε μία αδυναμία, είτε μία δυσκολία ή ένα πρόβλημα, και πώς μπορούμε αυτό τό γεγονός να τό μεταποιήσουμε από άρνητικό σε θετικό, από δυσά-ρε-στο και όδυνη-ρό σε ώφέλιμο πνευματικά, από άδυ-ναμία σε εὔ-καιρία να πλησιά-σου-με περισ-σό-τερο τον Θεό, να έκ-ζητήσουμε και να λάβουμε τή χάρη του, όπως τό έκανε και ή όσία μήτηρ ήμῶν Μα-τρώνα.

Ἄς σκεφθοῦμε τό πλεονέκτημα που απέκτησε ή έορταζομένη όσία με τήν υπομονή και τήν ταπείνωσή της. Ὑπῆρχαν χιλιάδες άνθρωποι γύρω της που είχαν τά μάτια τους, που έβλεπαν, που μπορούσαν να κινηθοῦν, να πᾶνε στην Έκκλησία, να δοῦν με τά σωματικά τους μάτια και να απο-λαύσουν τίς δωρεές του Θεού. Και όμως έκαναν σάν να μην βλέ-πουν, σάν να μην ενδιαφέ-ρο-νται για ό,τι ο Χριστός τους χάρισε, για όσα ἀγα-θά μπορούσαν να απο-λαύ-σουν. Και έτσι ενώ έβλεπαν και έκι-νοῦντο, ήταν σάν να ήταν τυ-φλοί και παρά-λυτοι, σε αντίθεση με τήν όσία Μα-τρώνα, ή όποια παρότι δεν έβλε-πε και παρότι με δυσκολία έκινεῖτο, και έβλεπε τον Χριστό και απολάμ-βανε όσα Έκεῖ-νος τῆς χά-ριζε, και άξιώθηκε και οὔρανίων άκόμη δωρεῶν.

Ἄν ρίξουμε μία ματιά γύρω μας, αν ρίξουμε μία ματιά στην ιστορία θά διαπιστώσουμε ότι αυτό έπανα-λαμ-βάνεται πολλές φορές. Πόσοι άνθρωποι είδαν τον Χριστό, τον άκουσαν, άκουσαν τή διδασκαλία του, είδαν τά θαύματά του και

ὅμως δέν τόν πίστευσαν. Καί ἄλλοι πάλι πού μπορεῖ νά ἦταν τυφλοί, κωφάλαλοι ἢ ἀνάπηροι ἀξιο-ποι-ώ-ντας αὐτή τήν ἀδυναμία τους κα-τόρ-θωσαν νά τόν πλησιάσουν καί νά ἀπολαύσουν τίς δωρεές του.

Τό βλέ-πουμε καί στήν περίπτωση τῶν ἀρχιερέων τοῦ Ἰσραήλ, πού εἶδαν τόν Χριστό, ἀλλά δέν θέλη-σαν νά τόν ἀκούσουν καί νά τόν πιστεύ-σουν, ἐνῶ ἐκεῖνοι τούς ὁποίους κατηγοροῦσαν ὡς ἁμαρ-τω-λούς, τόν ἄκουσαν, τόν πίστευ-σαν καί σώθηκαν.

Τό βλέπουμε ἀκόμη καί στήν περί-πτω-ση τῶν δύο ληστῶν πού ἀπό τήν ἴδια μειονεκτική, θά λέγα-με θέση, ὁ ἓνας εἶδε στό πρό-σωπο τοῦ συσταυ-ρωμένου του τόν Θεό καί σώθηκε, καί ὁ ἄλλος ἀρ-νήθηκε νά τόν δεῖ καί ἔχασε τήν εὐκαιρία τῆς σωτη-ρί-ας.

Ἐορτάζοντας, λοιπόν, καί ἐμεῖς σήμερα τή μνήμη τῆς νέας αὐτῆς ὁσίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἅς ἐρευνήσουμε τούς ἑαυτούς μας καί ἅς βροῦμε τί εἶναι αὐτό πού τό θεω-ροῦμε ὡς ἀδυναμία μας, ὡς ἀσθέ-νεια μας, ὡς κάτι πού μᾶς θλίβει, καί ἅς προσπαθήσουμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί μέ τόν ἀγῶνα μας, μέ τήν προσευχή μας νά τό μεταποιήσουμε σέ εὐκαιρία πού θά μᾶς κάνει νά γνωρίσουμε περισσό-τερο τόν Χριστό, νά τόν προσεγγί-σουμε καί νά τόν ἀγαπήσουμε πε-ρισσότερο.

Καί ὁ ἀναστάς Κύριος βλέποντας τήν προσπάθειά μας, βλέποντας τήν ἐμπιστοσύνη μας στήν ἀγάπη του, θά μᾶς δώσει τή χάρη του, θά μᾶς δώσει τόν φωτισμό του, ὅπως ἔδωσε καί στήν ὁσία Μα-τρώνα καί τή χάρη του καί τόν φωτισμό του, ἡ ὁποία γιά τήν ὑπομονή της ἀλλά καί γιά τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς της ἔλαβε τόση εὐλογία καί τόση χάρη, τήν ὁποία ἀπολαμ-βά-νουμε καί ἐμεῖς διά πρεσβειῶν της καί διά τοῦ ἱεροῦ της λειψά-νου, πού ἀποτελεῖ πηγή θαυμάτων καί ἰάσεων καί γιά τό μοναστήρι σας καί γιά ὅλο τόν κόσμο, γιά ὅσους τό προσκυ-νοῦν καί ἐπικαλοῦνται τίς πρε-σβεῖ-ες της. Ἰδιαίτερα χαριτώθηκε παρά τό γεγονός, ὅπως εἴπαμε, ὅτι ἡ ἀγία δέν διέθετε τούς ὀφθαλμούς τούς σωματικούς, εἶχε ὅμως ἀνοικτά τά μάτια τῆς ψυχῆς της, εἶχε τόν φωτισμό ἀπό τόν Θεό. Καί παρά τό γεγονός ὅτι ἔζησε σέ δύσκολες ἡμέρες, ἡμέρες πού κυνηγοῦσαν τούς πιστούς στή Σοβιετική Ἑνωση, ἡμέρες πού ἐδιώκοντο οἱ χριστιανοί. Ἡ ὁσία ὅμως, ὅπου πήγαινε, τή φώτιζε ὁ Θεός, καί ὅταν ἀντιλαμβανόταν ὅτι κάποιοι ἔρχονται ἀπό μακριά νά τήν συλλάβουν, ἔφευγε. Ἐφευγε, καί παρά τό γεγονός ὅτι ἦταν δυσκίνητη, ὅτι ἦταν τυφλή, οὐδέποτε κατόρθωσαν νά τήν συλλάβουν καί νά τῆς κάνουν κάτι κακό. Ἐκείνη εὐλογοῦσε τόν Θεό, εὐλογοῦσε τούς ἀνθρώπους, ἐνίσχυε τούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τήν πλησίαζαν σέ δύσκολες ἡμέρες, πού ἦταν κλειστές οἱ ἐκκλησίες, πού δέν μποροῦσαν νά ὁμολογήσουν τήν πίστη τους. Ἐκείνη ἦταν γεμάτη ἀπό πίστη καί ἀπό ἀγάπη. Καί ὅταν κάποτε πῆγε στήν Πετρούπολη, ὄντας

ἀκόμη μικρή στήν ἡλικία, τυφλή καί ἀνήμπορη, καί μπῆκε σέ ἕναν ναό καί ἦταν ἐκεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος χωρίς νά τήν γνωρίζει, χωρίς νά τήν ἔχει δεῖ ποτέ, εἶπε στούς πιστούς: «σήμερα καί αὕτη τήν ὥρα εἰσῆλθε στόν ναό μας ὁ ὄγδοος στύλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας».

Καί πράγματι ἀνεδείχθη ἡ ὁσία Ματρώννα ἕνας στύλος πνευματικός πού ἐνισχύει τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν σ' αὐτήν καί ζητοῦν τή χάρη, καταφεύγουν σέ μία ἀνήμπορη γυναίκα, σέ μία τυφλή γυναίκα, πού τήν χαρίτωσε ὁ Θεός, καί βλέπετε τά λείψανά της τί εὐλογία καί τί χάρη δίδουν. Καί ὅσοι πῆγαν στό μοναστήρι, ὅπου φυλάσσεται πλέον τό λείψανό της, βλέπουν χειμῶνα-καλοκαίρι, μέσα στό χιόνι καί τήν παγωνιά ἀλλά καί μέσα στή ζέστη νά εἶναι χιλιόμετρα ὁ κόσμος, γύρω-γύρω, στίς αὐλές, στόν ναό καί νά περιμένουν νά βάλουν μία μετάνοια καί νά προσκυνήσουν τό χαριτόβρυτο λείψανο, νά τῆς προσφέρουν ἄνθη καί νά ζητήσουν τή χάρη καί τήν εὐλογία της. Αὕτη τή χάρη εὐχομαι νά τήν ἔχει πάντοτε, καί τήν ἔχει, τό μοναστήρι σας, τό ὁποῖο τήν ἀγαπᾷ, τήν τιμᾷ καί τήν δοξάζει.

Παράλληλα σήμερα, τή Λαμπροτρίτη, ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τρεῖς νεοφανεῖς ἁγίους, τόν ἅγιο Ραφαήλ, τόν ἅγιο Νικόλαο καί τήν ἁγία Εἰρήνη. Τρεῖς μάρτυρες οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τή ζωή τους, ὁμολόγησαν τόν Χριστό καί μαρτύρησαν στά δύσκολα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας στή Λέσβο. Καί ἔμειναν ἄγνωστοι, μέχρι πού ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ θέλησε νά ἀποκαλύψει ποῦ βρίσκονται τά λείψανά τους, ποιά ἦταν ἡ ζωή τους, γιατί εἶχαν ξεχαστεῖ ὅλα τά στοιχεῖα, τά ὁποῖα ἔπρεπε νά γνωρίζουν οἱ κατοικοῦντες τουλάχιστον στή Μυτιλήνη. Καί οἱ ἅγιοι παρουσιάσθηκαν στά ἐνύπνια διαφόρων πιστῶν ἀνθρώπων, ἰδιαίτέρως γυναικῶν, καί παρουσίασαν τή ζωή τους μέ λεπτομέρειες, ἀλλά καί ποῦ ἦταν τά λείψανά τους. Καί ἀπό τότε πού ἀνευρέθησαν τά λείψανά τους, ἡ Ἐκκλησία τούς τιμᾷ καί τούς προβάλλει, ἀλλά καί ἐκεῖνοι ἀνταποδίδουν αὕτη τήν τιμή καί τήν εὐλάβεια μέ πάμπολλα θαύματα. Ἡ φήμη τους ἔχει πάει σέ ὅλο τόν κόσμο καί ὁ ἅγιος Ραφαήλ, ὁ ἅγιος Νικόλαος, πού ἦταν ἀπό τή Θεσσαλονίκη, καί ἡ ἁγία Εἰρήνη, τιμῶνται σέ ὅλο τόν κόσμο.

Μάλιστα ὁ Γέροντάς μου, ὁ ἀείμνηστος π. Γεράσιμος ὁ Μικραγιαννανίτης, ὁ Ὑμνογράφος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἔγραψε, ὅπως καί σέ πολλούς ἄλλους ἁγίους, τήν Ἀκολουθία τῶν ἁγίων. Καί μία ψυχή εὐλαβής, ὅταν ἐψάλλετο τό ἀπολυτίκιο, βλέπει τήν ἁγία Εἰρήνη νά μήν εἰσέρχεται στόν ναό. Καί τήν ρώτησε «ἁγία, γιατί δέν εἰσέρχεσαι στόν ναό;» Καί ἐκείνη ἀπήντησε «γιατί ὁ π. Γεράσιμος δέν μέ ἔβαλε καί μένα στό ἀπολυτίκιο».

Τό εἶπαν στόν Γέροντα καί ἐκεῖνος ἔγραψε ἄλλο ἀπολυτίκιο καί γιά τούς τρεῖς ἁγίους καί παρουσιάσθηκαν στόν Γέροντα οἱ ἅγιοι καί τόν εὐχαρίστησαν, διότι τούς ἐτίμησε δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, γράφοντας τήν Ἀκολουθία, τήν ὁποία ψάλλει

ὅλος ὁ κόσμος καί τιμῶνται καί ἐκεῖνοι ἰδιαιτέρως τῇ Λαμπροτρίτῃ. Σάν σήμερα, δηλαδή, μαρτύρησαν, καί γι' αὐτό στόν τόπο ἐκεῖνο, στή Μυτιλήνη, κάθε Λαμπροτρίτῃ ἐμφανιζόταν ἕνας παπᾶς ἢ ἕνας ἄγγελος καί θυμιάτιζε στήν περιοχή, καί ἦταν ἕνα δείγμα ὅτι κάτι συμβαίνει ἐκεῖ. Καί αὐτό ἀπεκαλύφθη τά τελευταῖα χρόνια, ἐπί τῶν ἡμερῶν μας, ὅτι ἐκεῖ ἐμαρτύρησαν καί ἄλλοι πολλοί, καί μοναχές

ἐ τή χάρι Νικολάου

[Δείτε φωτογραφίες](#)